

Empatija! Stop gladi!

Kada prosvetni radnici ne štrajkuju zbog svojih malih plata koje zarađuju stvarajući od naše dece ljude, već kada javno protestuju podstaknuti očajnim, tragičnim uslovima što je država obezbedila za napredak mališana sa smetnjama u razvoju – to ne sme proći nezapaženo. I nije, nedavna takva akcija zaposlenih u pančevačkoj ŠOSO „Mara Mandić” privukla je pažnju javnosti, mada su, zasad, jedini rezultati tog protesta rušenje dela starog objekta, ali i direktora pančevačke Direkcije (ljubitelji teorija zavere bi rekli da je lokalna vlast jedva dočekala kakav-takav povod za ovo drugo).

Ali kada stručna lica i pedagozi iz pomenute škole obznane informaciju da su deca ometena u razvoju na časovima gladna jer uglavnom potiču iz socijalno ugroženih porodica, a da država i njena produžena ruka Grad nisu našli modus da toj deci obezbede besplatnu ušinu, koja im je često jedini obrok u toku dana – to mora postati prioritet svih!

Novinari i mediji moraju da laju o gladi, o „etiopskom sindromu” na sav glas, faktori u socijalnim ustanovama, kao i u gradskim, pokrajinskim i državnim institucijama da hitno smisle način da se gladni nahrane, a čelnici donatorskih fondova i dobrotvornih udruženja, te društveno odgovorne kompanije i građani koji još uvek znaju šta reč empatija stvarno znači – da odreše kese!

Svi oni što se prave gluvi, slepi i blesavi treba da se stide...

Svi smo mi „Marina škola”! Stop gladi! Sakupi ušinu za družinu!

Pomenusmo empatiju. Najrasprostranjenija definicija te reči kaže da se radi o saosećanju s drugom osobom. U nešto širem smislu u pitanju je, psiholozi i sociolozi se slažu, sposobnost doživljavanja osećanja druge osobe kao da su naša, sopstvena. U korenu je potreba, želja da razumemo drugu osobu.

Iskorenila se ta „korenska potreba” kod nas. Nema više saosećanja. Svako gleda svoju bu... Budućnost.

Napravimo jedan socijetetalni eksperiment na sebi: probajmo da se setimo kada smo se, ne mislivši o tome da li nam to išta lično donosi, emotivno udubili u tuđ problem. Pod dva, da li smo u poslednje vreme imali osećaj da baš to neko čini za nas? Ne računajući, naravno, najužu porodicu i, eventualno, najbliže prijatelje.



Ilustracija Dušan Ludvig

Pogubili smo se: i izgubili i izvršili emotivno samoubistvo. Bez obzira na mejnstrim koji kaže da treba da si strejt, u jednoj stranci, umiven i opran, da samo tvoja bu..., budućnost treba da te interesuje – vreme je da dođemo sebi. Kada čovek počne da dela pošto mu se nakupe dobre misli, nakon momenta u kom ga obuzme minimalna griža savesti – spreman je za stvaranje čuda.

Ne budimo čudni, samoljubivi, danas ubičajeni, budimo drugačiji, empatični.

Naše javno preduzeće „Higijena” nas svake godine u dva jednomesečna navrata obraduje akcijom odnošenja kabastog smeća. Zbog toga su posebno srećni vlasnici kuća, jer samo oni što ne žive u zgradama mogu da znaju kakva bespotrebna čuda se neprestano pojavljuju u podrumima, dvorištima i na tavanima. Aplauzi za „Higijenu”!

Taman je raja počela da se žari i pali kad ono – kereća govanca na sve strane! Ne na privatnim gajbama, već na ulicama grada. Svim. Posebno je tim smrdljivim instalacijama počastvovan centar Pančeva.

Čovek kada stane u izmet, mora da ga rasteže po betonu još nekoliko desetina metara, kako se smrad i trag ne bi uselili u domaćinsku kuću. Osećaj je odvratn, kao kada gledaš političara koji je preleteo.

Higijeničari, budite empatični, rešite nam taj problem.

Siniša Trajković